

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie ze skargi E. Spółki z o.o. w W. i A. W.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2013 r.,
w sprawie z powództwa B. S. A. z siedzibą w P.
przeciwko E. Spółce z o.o. w W. i A.W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 kwietnia 2016 r.,
zażalenia E. Spółki z o.o. w W. i A. W.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 października 2015 r.,

1) oddala zażalenie,

**2) przyznaje adwokat M. B., prowadzącej Kancelarię
Adwokacką od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
kwotę 5.400, - (pięć tysięcy czterysta) zł,
powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług,
tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną
udzieloną pozwanym z urzędu w postępowaniu
zażaleniowym przed Sądem Najwyższym ,**
**3) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
3.600, - (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów**

postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanych E. spółki z o.o. w W. i A. W. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2013 r.

W zażaleniu pozwani, wnosząc o uchylenie postanowienia, zarzucili naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia i została złożona po upływie przepisanej terminu. Zarzucili, że o braku umocowania pracownika powoda J. K. do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy leasingu dowiedzieli się po wydaniu wyroku w innej sprawie toczącej się między stronami, sygn. akt I ACa .../13.

Powód Bank [...] wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów. Zarzucił, że kwestionowanie umocowania było nieuzasadnione i wynikało z omyłkowego twierdzenia świadka przesłuchiwanego w sprawie karnej, w istocie umocowanie było prawidłowe i wynikało z pełnomocnictwa udzielonego w dniu 1 października 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o wznowienie postępowania ma charakter nadzwyczajnego środka prawnego, zmierzającego do wzruszenia prawomocnych orzeczeń, stąd wykładnia regulujących ją przepisów powinna mieć charakter ścisły. Podstawą wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c., na którą powoływali się skarżący, mogą być tylko okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnione i wówczas nieujawnialne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ta podstawa skargi nie zachodzi, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej opieszałości, zaniedbań, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36; z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/9836; z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 151 5/00, nie publ.; z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, nie publ.; z dnia 4 marca 2005 r., III CZ 134/04, nie publ.). Nie stanowi też

nowego dowodu w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. taki dowód, z którego strona mogła skorzystać przy dołożeniu należytej staranności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2009 r., II CZ 16/09, nie publ.). Jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowej przesłanki wznowienia postępowania, to skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 133; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9; z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07 nie publ.; z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, nie publ.; z dnia 9 października 2009 r., II CZ 51/09, nie publ.; z dnia 26 listopada 2009 r., III CZ 52/09, nie publ.). Nie należy utożsamiać badania wymogów skargi, włącznie z oparciem skargi na ustawowej podstawie, z rozpoznaniem sprawy na nowo w granicach jakie określa podstawa wznowienia (art. 412 k.p.c.), w następstwie którego, jeżeli powołana podstawa nie zostanie potwierdzona, sąd może wydać wyrok oddalający skargę. Ten drugi etap postępowania dotyczy merytorycznego rozpoznania sprawy i wymaga przeprowadzenia rozprawy.

Wbrew zarzutom zażalenia Sąd Apelacyjny trafnie wskazał, że zagadnienie dotyczące legalności i zasadności oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy leasingu, przy niespornej kwocie znacznego zadłużenia leasingobiorcy, było okolicznością istotną i częściowo poddaną badaniu w postępowaniu rozpoznawczym o zapłatę. Pozwani nie podnieśli w nim zarzutu braku umocowania pełnomocnika składającego to oświadczenie, mimo że mogli i powinni to uczynić, gdyż w rozumieniu powołanych przepisów była to okoliczność „ujawnialna”. Zasadnie Sąd wskazał, że niezależnie od tego skarżący w skardze sformułowali wniosek zmierzający do wykazania istnienia tej podstawy w sposób procesowo wadliwy, uniemożliwiający jego uwzględnienie. Wnieśli bowiem o: „dopuszczenie dowodów z dokumentów o sygn. akt 6 Ds. .../15 z Prokuratury Rejonowej (...), a w szczególności postanowienia umorzeniu śledztwa z dnia(...)”. Nie budzi również zastrzeżeń stanowisko Sądu Apelacyjnego co do nie wykazania terminu wniesienia skargi, którego początek oznaczony jest w art. 407 § 1 k.p.c. jako „dowiedzenie się strony o podstawie wznowienia.” Pozwani wskazali w skardze jedynie datę wydania

postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego, a nie doręczenia bądź powzięcia wiadomości o jego treści w inny sposób.

W tym stanie rzeczy zażalenie, w braku uzasadnionych podstaw, podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z 394¹ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego należnych stronie powodowej orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanych w postępowaniu zażaleniowym stanowiło rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015 poz. 1801).

kc

jw